

Terms and Conditions

The Library provides access to digitized documents strictly for noncommercial educational, research and private purposes and makes no warranty with regard to their use for other purposes. Some of our collections are protected by copyright. Publication and/or broadcast in any form (including electronic) requires prior written permission from the Library.

Each copy of any part of this document must contain there Terms and Conditions. With the usage of the library's online system to access or download a digitized document you accept there Terms and Conditions.

Reproductions of material on the web site may not be made for or donated to other repositories, nor may be further reproduced without written permission from the Library

For reproduction requests and permissions, please contact us. If citing materials, please give proper attribution of the source.

Imprint:

Director: Mag. Renate Plöchl

Deputy director: Mag. Julian Sagmeister

Owner of medium: Oberösterreichische Landesbibliothek

Publisher: Oberösterreichische Landesbibliothek, 4021 Linz, Schillerplatz 2

Contact:

Email: [landesbibliothek\(at\)ooe.gv.at](mailto:landesbibliothek(at)ooe.gv.at)

Telephone: +43(732) 7720-53100

Flüchtlinge.

Menekülők.

Wenn der Infanterist Husaren fängt . . .

Ich halte mit fünf wackeren dreiundzwanziger Kriegern am Eingang des Dorfes Wache, bloss dass sich kein russischer Spion herüberschleiche, und damit — wie Infanterist Johann Hodonicki sagt — diese struppigen galizischen Häuser nicht in die Schwarmlinie hinübersiedeln . . . Mit eintöniger Langeweile vergeht die Zeit der Wache . . . Die Hälfte der vierundzwanzig Stunden verbringen wir irgendwo in Ungarn, wo Peterl und Sepperl die abgemagerte Mutter mit der Frage bestürmen, wo jetzt wohl der Vater im Heldenkampfe stehe. In der anderen Hälfte durchstreifen wir die Waldstätten der vergangenen Kämpfe: Unsere Seele streift auf den Schneekuppen der Karpathen, bei dem sich windenden Pilicafluss, bei Grodek und Lemberg, beim breiten Bug, in den galizischen Orten mit den unaussprechlichen Namen, auf ungangbaren Wegen, unter frischen Blutrosen im weissen Schnee. Sogar bis Sabac versteigen wir uns und stossen unterwegs auf die kleinen, traurigen Kreuze der Soldatengräber und erschrecken vor dem heissen, roten Blut, vor den unbegrabenen Leichen, die wir, solange sie am Leben waren, Freunde, Kameraden nannten. Wie gut, dass alles vergeht . . .

Zwei Husaren kommen die gefrorene Strasse daher. Ich höre, wie der Posten sie anruft:

«Halt! wer da?»

Ein heiserer Laut fährt aus dem Munde eines der Husaren vom schäumenden Ross herunter.

— Wir sollten nicht weiter dürfen, wir, die berittene Gendarmeriepatrouille? . . . Uns will man aufhalten? Wer ergreift dann die Diebe und Spione? . . . Oder will man uns am Ende gar noch arretieren?»

«Jawohl. Und wenn jemand euch nach

Huszárt fogott a baka.

A faluvégét őrzöm hatodvitézmagammal. Hat kemény huszonhármassal. Csak azért, hogy valami muszka kém át ne csempéssze magát. No, meg — mint Infanteriszt Hodonicki János mondja — hogy ezek a borzas galíciai házak át ne költözzenek a «svaromléniaiba». Mert a baka olyan, mint a zsidó koldus, aki nauheimi fürdőzésre koldul, azzal a megokolással, hogy ő az egészségeért minden áldozatra képes. A baka is, hogy kényelmes lakást építhessen magának, képes egy éjjel egy egész falut szőröstől-bőröstől átköltöztetni a földalatti városba . . . Persze, a vezetőség nem engedhet meg neki ilyen fényűzést, ha csak a szükség nem hozza magával . . .

Lassú unalommal telik az őrészen az idő . . . A huszonnégy órának a felét ott töltjük valahol a békés Magyarországon, ahol a Pétörkéek, Jánoskák kérdik a megsoványodott asszonyt, hogy vajjon merre vitézkedhetik az ő édesapjuk. A másik felét meg elmúlt csaták mezőin bolyongjunk át: a kárpáti havas hegyormokon, a kanyargó Pilicánál, Grodeknél, Lembergnél, a szélesen folyó Bugnál, nyelvtörő galíciai nevű faluk girbegurba határain, úttalan utakon, fehér havon nyílt vérrózsák közt jár a lelkünk. Még úgy Szabácsba is ellátogatunk s útközben megbotlunk a katonasírok apró, szomorú keresztjeiben s meg-megrémít a forró piros vér, a temetetlen holttest, a hústömeg, amely, míg ember volt, barátunk volt, bajtársunk volt . . . De jó, hogy minden elmúlik . . .

Két huszár jön a fagyos úton. Hallom, amint a poszt megállítja őket.

— Halt! Wer da?

Rekedten káromkodik habos lován a vitéz huszár. Nem vörös ördög, az írók költött gárdájából. Valóságos vér- és hús-huszár, csukaszürkében. Olyan, amelyik már nincs